

Maria

A nő az egyik könyökére támaszkodva nézte Urquhart sűrű szőrrel benőtt mellkasát. Mutatóujjával végigvándorolt a szőrzeten, és minduntalan kicsi loknikat csavart belőlük.

Maria kuncogott.

- Ilyen jól szórakozol? - kérdezte Urquhart.

- Éppen azon gondolkodtam, hogy mennyi ideig tartana így kidíszíteni magát.

Urquhart vigyorgott.

- Addigra akár az élete is véget érhet - mondta a férfi.

- Nos, lehet. - Maria felvonta a szemöldökét, majd felnevetett, rávetette magát a férfira, és átölelte a nyakát. - Életemben még nem találkoztam senkivel, akinek ennyi szőr lett volna a testén. Úgy néz ki, mint egy - találó hasonlat után kutatott: - farkas!

A férfi odahúzta magához a nő fejét, és megcsókolta.

- A farkasok gyengédek - suttozta.

Maria kiszabadította magát, és leugrott az ágyról. Még mindig érezte a férfi súlyát, forró leheletét, maga fölött és magában. Vadul és féktelenül tette magáévá, oly módon, hogy az rendkívül izgató volt számára, de közben megmagyarázhatatlan nyugtalanságot is érzett vele kapcsolatban.

- A farkasok kegyetlenek - válaszolta a nő.

Ujjait végigjáratta Urquhart köpenyén, amely az asztalra terítve pihent.

Urquhart megzavarta az érzékeit. Sok férfival volt már dolga, jó és rossz szeretőkkel, türelmetlenekkel és kényelmesekkel, brutálisakkal és olyanokkal is, akik szinte gyerekek. Néhányan kedvesek voltak hozzá, és több pénzt hagytak neki, amiről persze Clemensnek nem szabadott tudnia, vagy meghívták őt egy pohár borra, még ritkábban valami ételre. Mások viszont úgy kezelték, mint egy tárgyat, mint egy lélek és értelem nélküli dolgot. Akkor ott voltak még a magányosak, akik gyakran csak beszélgetni akartak, és azok, akiknek soha semmi nem volt elég. Az aggodalmaskodók és az ömlengők, a lelkiismeretlenek és a meg-

bánók, akiknek a bűn kínja folyton eltorzította az arcukat, és nem lehetett tudni, hogy a kéjtől vagy a rettegéstől nyögnek-e. Voltak még egészen mások, sajtóságos kis kedvtelésekkel, és voltak közöttük átkozottak. De nekik is odaadta magát, ha fizettek érte. Mindegyikükben felismerte, hogy hová tartoznak, és ennek megfelelően kategorizálta őket, mint egy gyógynövényt vagy egy állatfaját. Ezt a módszert dolgozta ki, hogy képes legyen elfogadni aényt, miszerint a férfiak kihasználják a testét, viszont ő meg képes fölébük helyezni magát, és megfelelő távolságból tanulmányozni őket. Valami mindegyikőjüktől maradt nála, mindegyikük otthagya a kamrájában büszkeségének egy apró darabját, és az összes elhullott büszkeséget trófeaként megőrizte, bezárta őket saját börtönébe, valahol a lelke mélyén.

Csak Jacop találta meg az utat a szívéhez, amikor három hónapja megérkezett Kölnbe, és a büszkeségéből jottányit sem engedett neki.

Most már Jacop is egyszer és mindenkorra történelemmé vált. Arra a lehetetlen elhatározásra jutott, hogy megszökik a szegénység béklyóiból. Ehhez fel kellett áldoznia Jacopot is, azért a merész lehetőségért, hogy egy napon a magasba törhessen, és magához emelje egy férfi, aki jobb életet tud neki biztosítani, mint Clemens bűzös bűnbarlangja.

De minden távozó úriemberrel egyre szánalmasabb álommá zsugorodott a remény. Mind fájdalmasabb és nehezebb volt bízni a Szent Szűzben, aki egy kurvát is felemelhet a polgárnők szintjére. Maria minden magányos másodpercében Máriához imádkozott, de Clemens továbbra is csak szállította a régi ismerősöket, a férfiakat, akik olyanok voltak, akár a gyümölcs a piacon: ezek almák, pirosak és zöldek, érettek vagy romlottak, amott a birsek, a barackok, a cseresznyék és az áfonyák, mindenki a maga módján tartozott valamelyik fajtához, mindegyik a maga módján volt egyforma, mindegyik gyáva volt, és mindegyikük csalódás.

Urquhart egyik kategóriába sem passzolt.

Benne olyan bölcsesség lüktetett, amitől kirázta a hideg. Mégis azt kívánta, hogy örökre a rabjává váljon és követhesse őt mindenhova, legyen az a jólét vagy a kárhozat.

Egy pillanatig késztetést érzett arra, hogy egyszerűen kirohanjon az ajtón.

De mi van, ha ő az, akire ilyen sokáig vágyakozott és várakozott?
A farkasok gyengédek. A farkasok kegyetlenek.

Megfordult Urquhart irányába, és szégyenlősen nevetett. A férfi őt figyelte.

- Máris el akarsz menni? - kérdezte a nőt.

Maria megvonta a vállát.

- Ugyan, hová mehetnék?

Urquhart bólintott. Hosszú, kibontott haja úgy vette őt körül, akár egy köpeny.

- Igen - mondta alig hallhatóan a férfi. - Hová is?

Majd felállt és kinyújtóztatta tagjait.

- És maga már távozni akar? - Maria nem tudta, hogy a szavakat a megkönnyebbülés, vagy a sajnálat mondatja vele.

- Igen - mondta, miközben öltözködni kezdett.

- És vissza fog térni hozzám? - kérdezte vonakodva.

Urquhart a vállára dobta fekete köpenyét. Valami lógott a belsejében, ami egy íjpuskára hasonlított, csak kisebb volt. Majd hirtelen eltűnt, amikor a ruha elöl összezárult Urquhart mellén.

- Talán. Az attól függ, hogy mit akarsz mesélni nekem.

- Mesélni?

- Volt itt egy férfi. Jacop a neve, és te is ismered.

Maria meg volt döbbenve a hirtelen témaváltáson. Mi köze lehetett Urquhartnak Jacophoz?

- Igen, ismerem őt.

- Segítségre van szüksége.

- Micsoda?

- Lelki segítségre. - Urquhart Maria elé állt, és ujjával felemelte az állát. - A közös barátunk annak a veszélynek teszi ki magát, hogy elveszíti a fejét, ha továbbra is ilyesmiket fecseg. Nagyon különös dolgokat regél a ma este történetekről.

- Te jószágos ég! - szaladt ki Maria száján. - A dóm építőmestere!

- Mit mondott neked?

Miért árulnám el neki, gondolta magában, de közben már beszélt is.

- Jacop egy átkozott fecsegő. Ugyan már! Állítólag látta, ahogy valami ördögfajzat a mélybe taszította a mestert. Sőt, még talán beszélt is vele.

- Kivel, az ördöggel?

- Ugyan! - Maria megrázta a fejét. Jacop miatt érzett dühe kezdett lángra lobbanni, de közben megdöbbentő módon azt szerette volna, ha most mellette lenne.

- Tehát Gerharddal?

- Igen. Mindenesetre ezt állította.

- És mit mondott neki Gerhard?

Óvatosan, suttogta benne egy hang, de nem vett tudomást róla, mert Urquhart borostyánszínű szemeinek igézetében vergődött. Nagyon különös szemei voltak, mélységes szakadék tátongott mögöttük, ijesztően és kifürkészhetetlenül.

- Nem tudom. Fogalmam sincs.

- A klérus ezt nem fogja jó szemmel nézni.

- Honnan ismeri Jacopot? - kérdezte a nő.

- Később, szép Maria. Hisz mindketten azt akarjuk, hogy ne érje őt bántódás. Tehát látta az ördögöt? És, hogy nézett ki az az ördög?

- Én nem tudom. Nem is akartam róla hallani! - Egy hangos sóhajtás szakadt fel belőle. Szegény, buta Jacop. - De megkérdezhetem tőle, ha majd visszajön - mondta halkán, inkább csak magának.

Ha majd visszajön...

Urquhart hallgatott.

- Nem kellett volna úgy elbánnom vele. Jacop mindig jó volt hozzám. Folyton jót cselekszik mindenkivel, anélkül, hogy észrevenné, tudja? - Megrázta a fejét, ránézett Urquhartra és nem tudta, hogy most sírjon-e vagy nevéssen. - Mindenét elajándékozza, amije csak van, az őrült! Magával hozza ezt a Tilmant, én pedig kidobatom, és neki nincs jobb dolga, mint odaajándékozni a kalapját és a kabátját, ráadásul még a fekhelyét is.

Olyan volt, mintha villám járta volna át Urquhart testét.

- Mit mondott? - suttogta a férfi. Arcvonásai kővé dermedtek.

- El tudja képzelni, hogy ez engem mennyire emészt? Felforr tőle az agyam! Hogy kiabáltam vele, megsértettem a büszkeségét, hogy megáláztam! De fel kell egyszer fognia, elvégre nem vagyok szeretetotthon, nem tudok... - Maria az ajkába harapott. - Bocsásson meg. Bizonyára untatom magát. Bocsásson meg!

- Mikor ment el Jacop? - kérdezte Urquhart színtelen hangon.

- Hogy mikor? Közvetlenül az előtt, hogy maga megérkezett. Talán még találkozott is vele idejövet.

- És hová ment?

Lesütötte a szemét.

- Nem tudom. Talán a falba épített vackába, a boltív alá.

- A boltív alá?

A nő bólintott.

- Porta eigilis. Még sosem hallott a status muriról?

Urquhart tekintete a semmibe révedt.

- El kell mennem - mondta végül.

Maria megijedt. Akkor menj, kiáltotta benne egyik fele. Menj olyan messzire, amennyire lehetséges, nem te vagy, akit keresek. Megijedek tőled. De egyszerre érezte a szíve dobbanását is, és felébredni a reményt, hogy talán mégis elviszi magával.

Nem, jobb ha mész...!

- Jöjjön vissza! - mondta ehelyett elakadó lélegzettel. - Jöjjön, amikor csak akar. Itt leszek, várni fogok, csakis magára fogok várni!

Urquhart mosolygott.

- Köszönöm - mondta lágy hangon. - Azt hiszem, nem lesz szükség erre.

Jacop

Jacopnak elege lett abból, hogy a templom falát bámulja.

Már legalább egy óra telt el azóta, hogy elhagyta Mariát, és időközben elpárolgott a mérge, az önsajnálathól pedig már kezdett elege lenni. A leg-